

Skaktens Skygger.

Af Matthias Kaalund Keller

Rolleliste.

Klaus Graversen: Gammel soldat, der arbejder i minen. Mistede sin familie under krigen, og siden begået talrige forbrydelser i sin søgen efter hævn.

Magnus McBride: Ung, fanatisk oprører forklædt som minearbejder. Sofias gamle kæreste.

Sofia: Klaus forsvundne datter. Arbejder som prostitueret i minebyen. Har en datter på børnedepotet.

Vladimir/Ursula Bezúkhov: Læge og en falden idealist. Arbejder i minebyen under falsk navn. Har et barn udenfor minen, der bliver holdt som gidsel af koncernerne.

Rolf/Rebekka McBride: Magnus lillebror/søster.

Hr. Mors: Gangster. Udfører koncernernes beskidte arbejde.

Adam Smith: Minens direktør.

Nadia: Klaus afdøde kone.

Sofia som barn: Klaus forsvundne datter.

Boris: En hårdkogt oprører, og en af Magnus bedste kammerater.

Igor: Skruppelløs forbryder, der arbejder for begge sider efter for godt befindende.

Tom: Minearbejder, der efter en større ulykke prøver at opildne sine kammerater til revolution.

Dr. Zusak: Nyansat, og endnu ikke udbrændt.

Alarmcentral: Udbrændt.

Intro.

Scene 1

Rolf kommer ind på scenen, finder en mundharmonika og prøver at puste i den. Magnus kommer ind med en riffel, som han rækker til Rolf imens han selv overtager instrumentet. Sofia (barn) kommer ind på scenen og begynder at jage ildfluer. Klaus og hans kone kommer ind. Klaus har uniform på, en pakket sæk over skulderen og et gevær i hånden.

Efter nogle kejtede forsøg lykkes det Sofia at fange en ildflue, og hendes hænder kommer til at forme et lille lysende bur. Hun viser sin fangst til Klaus, han giver sin kone geværet og ligger sine hænder om Sofias.

Han omfavner hende, kysser hende på panden og giver slip. Han tager geværet, kysser sin kone farvel og går.

Sofia og hendes mor bliver på scenen, og lyset går. I mørket kan man høre krigslyde.

Scene 2

En vred arbejder kommer op på scenen

TOM: Endnu et minestyrt .. Vi sagde til dem at minegangene var svage .. at de ikke kunne holde.. men de sendte os derned alligevel.. 72 døde i dag .. Hvor mange bliver det i morgen? For dem er vi ikke andet end tandhjul, der kan slides op og skiftes ud. Er det virkelig det liv vi vil leve? Er det den fremtid vi vil byde vores børn? Nej. Det er på tide at revolutionen kommer til Zeta! Hvis vi alligevel skal dø, så skal det ske som frie mænd, ikke som slaver! Hvis vi alligevel skal dø, så skal det ske med våben i vores hænder, ikke lænker. Hvis vi alligevel skal dø her så skal det ske med et kampskrig så højt at det vil ryste kapitalismen i dens grundvold!

Under talen er hr. Mors dukket op. Han knipser med fingrene og to vagter overmander Tom. De trækker ham om bagved og nakkeskyder ham. Hr. Mors sukker dybt, kigger mod publikum og sætter Adam Smiths velkomstfilm i gang.

A. SMITH: Godaften. Mit navn er Adam Smith og som administrerende direktør for Zeta-minen, er det mig en ære at byde jer velkommen til jeres nye hjem og ikke mindst arbejdsplads. Jeg går ud fra at i alle fik læst kontrakten grundigt igennem før i skrev under, så en større introduktion er der ikke brug for. Der er dog en ting vi fra firmaets side gerne vil slå helt fast: Vi har nul tolerance over for terrorisme. Og det står højt på vores dagsorden at bekæmpe den hvor end vi finder den. Så vores budskab til jer er klart og tydeligt: Enten er i med os, eller så er i imod os. Enten støtter i os i kampen mod terror, eller også vil i dele terroristens skæbne. Men nok om det. Hvis i har spørgsmål så kan i frit stille dem til jeres

tillidsrepræsentant, hr. Mors. Velkommen.

HR. MORS: Er der nogle spørgsmål?

Vagterne tager ladegreb.

HR. MORS: Godt. I kan gå i gang med det samme.

Hr. Mors forlader scenen, og Magnus kommer ind. Han sætter sig på hug, og roder med noget i sin taske.

MAGNUS: Okay Magnus. Alt afhænger af dig nu. Rød ledning. Hvis nogle ser dig så ved du hvad du skal gøre. Gul ledning. Ingen tøven, ingen advarsel, gem liget. Blå ledning.

Noget går galt nede i tasken. En rød lampe begynder at blikke og der kommer røg op af den. Magnus går i panik, smider tasken fra sig og flygter.

1. Akt – Fanget.

Scene 3.

En tom elevator med monoton jazz-musik. På gulvet står to efterladte kasser med sprængstof. På væggen hænger en hjertestarter, en nødbremse og en telefon.

ROBOTSTEMME: Etage 69, red light distriktet.

Døren åbner og Sofia træder ind.

ROBOTSTEMME: Etage 101, børnedepotet.

Døren åbner, og en tung røg kommer snigende ind i elevatoren. Sofia skal til at stige ud da Magnus kommer væltende ind og panisk trykker på etageknapperne. Da elevatordøren lukker, tager han en gasmaske frem og prøver at skrue et filter på.

SOFIA: Magnus? Er det dig?

MAGNUS: Dig!

SOFIA: Du kom tilbage.

Sofia prøver at omfavne ham, men han skubber hende fra sig.

MAGNUS: Ikke lige nu.

ROBOTSTEMME: Etage 142. kasino-distriktet.

Klaus kommer ind. Han tæller sine platooner, hvorefter han fjerner sit ekstra spar es fra ærmet og putter det i lommen. Han stiller sig imellem Sofia og Magnus, og giver Sofia elevatorblikket. Magnus vender sin opmærksomhed tilbage på gasmasken.

KLAUS: Jamen goddag smukke. Hvor er du på vej hen?

SOFIA: Hjem.

KLAUS: Kommer du ikke forbi mig først?

SOFIA: Jeg har fri, skat.

KLAUS: Betyder det dobbelt pris? Penge er intet problem.

ROBOTSTEMME: Beredskabspersonale til etage 101.

Magnus har opgivet gasmasken og kaster den fra sig.

ROBOTSTEMME: Etage 192: hospitalsfløjen.

Vladimir kommer ind. Dr. Zusak følger ham til døren.

VLADIMIR: Jeg kontrollerer hvad der er sket dernede, og sender de værste op til jer.

Dr. ZUSAK: Hvad skal vi forvente?

VLADIMIR: 101 er en børnehave.

Dr. ZUSAK: Jeg prøver at skaffe ekstra bemanning.

Dr. Zusak forlader elevatordøren. Vladimir trykker på etage 101, og får så øjenkontakt med Sofia. De ligner begge nogle der har set et spøgelse.

MAGNUS: Hvorfor kører vi ned?!

VLADIMIR: Jeg skal ned på 101.

MAGNUS: Men jeg kom først! Jeg skal op!

KLAUS: Rolig nu knægt, lægen har fortrin.

VLADIMIR: Hvad du end skal, så må det vente.

MAGNUS: Men lad mig i det mindste komme af.

Elevatoren går i stå, og musikken stopper. Lyset slukker, og en rød alarmlampe begynder at blinke.

MAGNUS: Nej!

VLADIMIR: Ikke igen.

SOFIA: Hvad sker der?

KLAUS: Elevatorstop. Det sker engang imellem. Men sjældent med så godt selskab ... Hey, hey smukke. Er det ikke din pligt at vise lidt omsorg for sådan en som mig, hva?

Klaus trænger Sofia op i en krog, men hun slipper fri fra ham.

VLADIMIR: Så styr dig dog menneske, hun kunne være din datter!

Klaus slår Vladimir i gulvet, og går over i et hjørne og tænder en cigaret.

SOFIA: Er du okay?

VLADIMIR: Det her ... Det her vil blive indberettet!

KLAUS: Rend mig.

Magnus går hen til samtale anlægget og ringer alarmcentralen op.

ALARMCENTRAL: Ja, det er alarmcentralen.

MAGNUS: Min elevator er gået i stå!

ALARMCENTRAL: Hvad er nummeret?

MAGNUS: Nummeret?

ALARMCENTRAL: Ja, nummeret på elevatoren...

MAGNUS: Hvor fanden skulle jeg vide det fra?!

Sofia peger på nummeret, der står skrevet ved siden af samtaleanlægget.

MAGNUS: F1 N7 E20.

ALARMCENTRAL: F1 N7 E20. to sekunder. Ja det er rigtigt. Den er gået i stå.

Alarmcentralen ligger på. Magnus står og kigger vantro på samtaleanlægget før han ringer op igen.

ALARMCENTRAL: Ja, det er alarmcentralen.

MAGNUS: Og hvad fanden har du tænkt dig at gøre ved det?!

ALARMCENTRAL: Gøre ved hvad?

MAGNUS: Min elevator for helvede!

ALARMCENTRAL: Nå.. Det er dig.. Øh.. Vi sætter nogle teknikere på det om lidt tid. Bare vent.

VLADIMIR: Giv mig ham. Goddag. Du taler med dr. Cole.

ALARMCENTRAL: Goddag doktor.

VLADIMIR: Min tilstedeværelse er påkrævet nede på 101.

ALARMCENTRAL: Jeg vil sende en tekniker så hurtigt som muligt, doktor.

VLADIMIR: Og hvor lang tid er det?

ALARMCENTRAL: Nok halvanden til 2 timer.

KLAUS: Så længe kan jeg sku ikke vente.

Klaus stiller sig over i et hjørne og tisser.

VLADIMIR: Det er ikke tilfredsstillende.

ALARMCENTRAL: Vi er underbemandet, doktor.

VLADIMIR: Det er vi alle. Se nu bare at få mig derned!

ALARMCENTRAL: Javel, doktor. Undskyld, doktor.

KLAUS: Nyder du synet? (*Henvendt til Vladimir*)

MAGNUS: To timer. Det går ikke. Det går slet ikke.

KLAUS: Du har måske noget du skal nå.

MAGNUS: ... Gi mig lige en hånd her. Jeg tror at jeg kan få døren op!

Klaus trækker sin dolk og går hen imod døren. Han tvinger den imellem dørene, så de kan få fat. Dørene åbner sig, og åbenbarer en bar væg. Allerøverst kan man se 6 cm. Af næste etage.

KLAUS: 6 cm's frihed.

VLADIMIR: I det mindste kan der komme luft ind til os.

En frygt går op i Magnus, og han lukker straks dørene til igen.

VLADIMIR: Hvad laver du?

Han bliver afbrudt af sin telefon.

OVERLÆGE: Cole, hvor langt er du?

VLADIMIR: Jeg sidder fast i elevatoren.

OVERLÆGE: Ikke igen. Vi har brug for dig hernede.

VLADIMIR: Hvad er det der sker?

OVERLÆGE: 20-30 pædagoger med psykotisk anfald.

VLADIMIR: På en gang?

OVERLÆGE: Hey, tag kniven fra hende!

Overlægen ligger på.

KLAUS: Hva Doc. Hvorfor tager ikke bare og nyder pausen ligesom os andre?

VLADIMIR: Jeg ved ikke om du hører efter, men der er sket en katastrofe på 101.

SOFIA: En katastrofe?!

KLAUS: Hold da kæft. Jeg har været oppe ved dig et par gange. Du er jo pisse ligeglad.

VLADIMIR: Jeg er ligeglad med dine kønsvorter, nr. KO-170. Men det her er noget andet. Der børn nede på 101.

Sofia tager telefonen ud af hånden på Vladimir.

VLADIMIR: Hvad laver du!?

SOFIA: Låner din telefon.

ROBOTSTEMME: Du har ringet til børnedepotets kommunikationsservice. Indtal nummeret på det opbevaret barn.

VLADIMIR: Har du børn?

SOFIA: F15 R20 1B20.

ROBOTSTEMME: Du vil nu blive omstillet til en depotarbejder, i den pågældende afdeling.

Telefonen bliver taget af en depotarbejder, der taler til et grædende barn.

SOFIA: Hallo. Det er Matildes mor. Er min datter okay?

DEPOTARBEJDER: Shh! Det er tid til at du skal sove.

SOFIA: Hallo, hvem taler jeg med?

DEPOTARBEJDER: Når du vågner er alting godt igen. Det lover jeg. Det lover jeg.

Barnegråden forstummer langsomt, imens depotarbejderen synger. Forbindelsen ryger. Elevatortelefonen ringer.

ALARMCENTRAL: Hallo. Elevator F1N7E20?

MAGNUS: Ja, får i os fri?

ALARMCENTRAL: Vi har sendt en tekniker af sted. Han kan være der hvert øjeblik..

VLADIMIR: Gudskelov.

Fra toppen af elevatorskakten lyder der et skrig fra en mand der falder ned i skakten. Skriget kommer nærmere og til sidst er der noget tungt der rammer elevatorens tag.

MAGNUS: Pis.

Elevatoren falder ned.

2. Akt – Forfulgt.

Scene 4

I faldet trækker Klaus i nødbremsen. Elevatoren stopper sit fald et godt stykke længere nede i skakten, og alle er rundt på gulvet.

SOFIA: Hvad... Hvad skete der?

KLAUS: Jeg tror at vores tekniker har fundet os.

MAGNUS: Jeg skal ud her fra!

Sofia prøver at ringe alarmcentralen op.

SOFIA: De svarer ikke.

VLADIMIR: Min telefon tak.

Sofia rækker telefonen til Vladimir.

VLADIMIR: Intet signal.

Magnus prøver at åbne døren.

MAGNUS: Og døren sidder fast! Sig mig, er der overhovedet noget i det her hul der virker?!

Elevatormusikken starter igen. Efter lidt tid dør den hen. Håbløsheden er tydelig: Klaus griner imens han drikker af sin lommelærke, Sofia falder sammen i fosterstilling, Vladimir slår opgivende hovedet mod væggen og Magnus går rastløst omkring og leder efter en udvej.

SOFIA: Hvad så nu? De sender vel en ny tekniker?

KLAUS: Hvis de gør så bliver det ikke forløbeligt. Det er ikke unormalt at man sidder fast her i et par dage.

MAGNUS: FUCK!

SOFIA: Dage?! Det... det kan da ikke passe, vel doktor?

Et skud lyder, og et patronhylster falder ned fra loftet. Kun Klaus reagere på det.

VLADIMIR: Kun hvis de glemmer os. Og hvis de ikke får styr på 101, så kan det let ske.

MAGNUS: Så mit liv afhænger af at de inkompetente røvhuller husker mig?

Scene 5

En eksplosion lyder i det fjerne.

KLAUS: Hvad var det?!

SOFIA: Hvad var hvad?

KLAUS: En eksplosion!

SOFIA: Jeg kan ikke høre noget.

Skudsalver lyder. Klaus er tilsyneladende den eneste der hører det. Flere patronhylster flader ned.

SOFIA (barn): Far? FAR! Hvor er du?

KLAUS: Skattepige?!

VLADIMIR: Har du det helt godt?

SOFIA (barn): Jeg er bange!

Klaus trækker sin kniv og kigger vildt omkring sig.

KLAUS: Bare rolig, jeg kommer!

SOFIA: Hvad laver du?

VLADIMIR: Rolig nu.

*Klaus trænger Vladimir op i en krog og holder kniven mod hans strube.
Krigslydene forstummer.*

KLAUS: Det er terroristerne! De er her! De har taget min lille pige!

VLADIMIR: Okay... KO-170, lyt til mig... Der er ingen terrorister her... træk vejret dybt... og... og lig kniven fra dig.

Klaus peger sin kniv skiftevis på hver af dem.

KLAUS: Der er terrorister alle steder! De har taget min lille pige.

VLADIMIR: Hvor længe har haft disse hallucinationer?

KLAUS: Rend mig!

Scene 6.

ROBOTSTEMME: Vi vil bede alle om deres opmærksomhed. Vi er desværre nødsaget til at idømme etage 101 karantæne pga. mindre tekniske problemer. Forældre med børn opbevaret på etagens depot, bedes kontakte alarmcentralen for nærmere information.

Sofia ringer til alarmcentralen.

ALARMCENTRAL: Du er nr. 543 i køen, vent venligst ... Du er nr. 543 i køen vent venligst.

SOFIA: Magnus, du kom fra den etage! Hvad er der sket?

MAGNUS: Hvor fanden skulle jeg vide det fra?

VLADIMIR: Vent. Har du været nede på 101? Hvad sker der dernede?

SOFIA: Hvad lavede du dernede, Magnus?

MAGNUS: Hvad er det du vil mig?

SOFIA: Hvad jeg vil dig? Du er jo min ...

MAGNUS: Vi kendte ikke engang hinanden.

Scene 7

Sofias barn begynder at græde. Sofia glemmer alt om Magnus. Hun åbner en kasse i elevatoren og finder sit barn.

MAGNUS: Sofia?

SOFIA: Magnus?

MAGNUS: Kom med udenfor. Der er noget jeg vil vise dig.

SOFIA: Jamen, vi er jo fanget herinde!

MAGNUS: Kun en del af os. Kom med udenfor ... Prøv at se alle de Ildfluer.

SOFIA: Hvor er det smukt.

Magnus fanger en ildflue med den ene hånd. Sofia begynder at smågrine.

MAGNUS: Hvad så?

SOFIA: Ikke noget..

MAGNUS: Jo kom nu..

SOFIA: Det var bare noget min far plejede at sige. Han plejede at sige, at hver enkel ildflue bar på en lille verden.

Sofia ligger sin ene hånd ovenpå Magnus lysende hånd. De skal lige til at kysse, da en tanke slår ned i Sofia.

SOFIA: Behøver du tage af sted? Kan du ikke blive her lidt længere?

MAGNUS: Hvad skal hun hedde?

SOFIA: Jeg kan ikke give hende et navn...

MAGNUS: Hvorfor ikke det?

SOFIA: Hun tilhører ikke mig. Han tager hende fra mig i morgen. Det gør han hver gang. Det er dumt. Jeg ved at jeg ikke skal elske hende... Men... Men...

MAGNUS: Selvfølgelig skal du elske hende! Sofia det er din datter! ... Stoler du på mig? Så kom med mig.

Magnus og Sofia løber ud og kommer ind igen. Rolf dukker op og holder udkig bag

en kasse.

ROLF: Der kommer nogen.

Boris dukker op med et gevær.

MAGNUS: Det er bare mig.

ROLF: Magnus!

Rolf løber hen og omfavner sin storebror.

BORIS: Det var godt du kom. Vi skal væk før det hele det ... Hvem fanden er det?

MAGNUS: tag det nu roligt!

BORIS: Det gør du ikke. Ikke igen!

MAGNUS: Vi skal jo bare tilbage!

BORIS: Bare tilbage? Vi er på flugt Magnus! Det er ikke tidspunktet at tage en luder med!

Magnus giver Boris en lussing.

MAGNUS: Det kalder du hende ikke igen!

BORIS: Du fatter jo ingenting... Hun er jo chippet for helvede! Så længe hun er med kan de spore os!

MAGNUS: Pa... passer det?

Sofia siger intet men tager sig til sin højre arm.

BORIS: Men det fortalte hun dig ikke, gjorde hun? ... Skrid med dig.

MAGNUS: Vi kan ikke bare efterlade hende!

BORIS: Hvis hun bliver her fanger de os! Er det det du vil?

ROLF: Vi kunne følge hende til minen... Zeta... Den ligger lige på vejen.

BORIS: Du er en idiot! (*opgivende*)

Magnus tager Sofia i hænderne.

SOFIA: Du.. Du forlader os ikke, gør du?

MAGNUS: Jeg kommer tilbage og henter jer.. Når krigen er vundet så mødes vi igen.

SOFIA: Jamen krigen slutter jo aldrig!

BORIS: Så er det nu!

Scene 8

Magnus begynder at hoste, som om han har fået noget galt i halsen. Vladimir træder til, og slår ham på ryggen. Hosten bliver voldsommere og til sidst kaster Magnus en afklippet finger op. Han kigger forfærdet på fingeren og kaster den så fra sig. De andre ser uforstående på ham.

ROLF: MAGNUS! FÅ DEM TIL AT STOPPE!

MAGNUS: Du vidste godt at du var chippet, men alligevel tog du med.

SOFIA: Jeg ville jo bare redde mit barn.

MAGNUS: De er begge døde pga. dig. Boris... Rolf. Du dræbte dem. Det var dig der dræbte dem!

Magnus tager kvælertag på Sofia. Klaus fjerner hans hånd fra hendes hals og stiller sig i vejen for ham.

KLAUS: Rolig nu knægt.

MAGNUS: Bland dig uden om!

KLAUS: Hvad med at du fortalte os andre hvad fanden der foregår?

Klaus trækker sin kniv.

MAGNUS: Da jeg flygtede fra min sidste arbejdsplads, tog luderer der med. Men hun havde glemt at fortælle at hun var chippet. Så dusørjægerne fandt os, og dræbte min bror. Var det svar nok?

SOFIA: Det vidste jeg ikke..

MAGNUS: Som om det rører dig.. Du brugte mig jo bare til at komme væk!

SOFIA: Jamen, nej. Jeg elskede dig jo.

Scene 9

Hr. MORS: Efter alt hvad jeg har gjort for dig.

Sofia kigger sig panikslagen omkring men kan ikke finde ud af hvor stemmen kommer fra. Arme begynder at skyde ud af elevatorens vægge.

Sofia kryber ind i et hjørne og skriger da en af armene griber ud efter hende.

Chorkeret går hun baglæns hen til den modsatte væg, hvor hun bliver fanget af fire arme som trækker hende ind mod væggen.

SOFIA: NEJ! NEJ! SLIP MIG! SLIP MIG!

Hr. Mors kommer ind på scenen og Sofia ser bønfoldende på ham. Han slår sin stok ned i jorden med et smæld og armene slipper hende og trækker sig tilbage. Sofia kæmper mod tårerne og løber hen og omfavner Mors.

SOFIA: Undskyld, Undskyld.

Hr. MORS: Hvordan er du endt her?

SOFIA: Jeg var dum.

Hr. MORS: Ja ... Sofia. Jeg tilgiver dig. Kom nu med hjem. Så finder vi også et sikkert sted til Matilde.

SOFIA: Du rører hende ikke!

Hr. MORS: Lille ven ... Hun har jo ikke godt at være her.

SOFIA: Forsvind! Jeg klarer mig uden dig. Skrid!

Hr. MORS: Som du vil. Men husk min kære. Du kan altid komme tilbage.

Scene 10

Lyset slukker, og da det tændes igen er Mors forsvundet. Vladimir går hen og lægger en hånd på hendes skulder.

SOFIA: Du får hende ikke! Hører du mig! Hun er min!

VLADIMIR: Rolig nu. Hvad var det du så?

SOFIA: Han har fundet mig! Han har fundet mig! Han vil tage mit barn!

KLAUS: Hun er helt væk.

Et par patronhylster falder ned. Kun Klaus reagerer på lyden.

VLADIMIR: Hun er vist ikke den eneste. Hvad i alverden kan have så stor effekt på arbejderne?

Scene 11

Boris og Magnus stiller sig ved siden af ham. Boris kaster et gevær hen til Magnus og holder selv en rød fane. Vladimir bliver med et helt rolig og kigger stålfast ud mod horisonten, som om han taler til en folkemængde.

VLADIMIR: Et spøgelse går gennem verden – revolutionens spøgelse. De Forenede Koncerner kalder os terrorister, men vores handlinger er blot et svar på deres egen terrorvirksomhed.

For længe har deres hensynsløse rovdrift styret vores verden.
For længe har markedskræfterne afgjort hvad vores børn fik at spise.
For længe har vi været slavebundet til det kapitalistiske maskineri.

Kammerater. Det er på tide at Koncernerne finder ud af, hvilke kræfter de prøver at undertrykke. Arbejderne kommer fra forskellige lande, og bliver undertrykt af virksomheder med forskellige navne. Men vi udgør alle én klasse, ét folk. Hver for sig knuses vi let, men forenet udgør vi en styrke så stor at vi kan styrte Koncernerne.

Og imens de skælver af frygt, vil arbejderne stålfast fremtvinge den endelige revolution. For ved den har vi kun vores lænker at tabe. Vi har en verden at vinde. Arbejdere i alle lande: Foren jer!

Scene 11.2

Pludselig høres der børnegråd, og Boris og Magnus forlader Vladimir. Hr. Mors kommer ind på scenen med et barn på armen.

Hr. MORS: Dr. Cole

VLADIMIR: Hans hjerte. Kan det reddes?

Hr. MORS: Var du kommet til os noget tidligere, ville han være bedre stillet.

VLADIMIR: Jeg skulle aldrig have ventet så længe.

Hr. MORS: Nej, det skulle du ikke. Men der er en mulighed du bør overveje.

VLADIMIR: Hvad? Jeg vil gøre hvad som helst!

Hr. MORS: En transplantation vil redde hans liv.

VLADIMIR: Jamen det er jo umuligt at finde en donor.

Hr. MORS: Svært, dyrt, men ikke umuligt.

VLADIMIR: Hvad vil I have?

Hr. MORS: Er det rigtigt forstået at De har været i kontakt med en række terrorgrupper?

VLADIMIR: Det er korrekt.

Hr. MORS: Vi har selvfølgelig brug for nogle navne. Men det tager vi senere. Hvis du bare vil skrive under her.

Vladimir skriver under.

Hr. MORS: Velkommen i firmaet, dr. Cole.

Scene 11.3.

Vladimir får øje på noget på hans hænder. Febrilsk prøver han at få den usynlige substans af sine hænder.

VLADIMIR: Få det væk! Få det væk!

Klaus griner ondskabsfuldt.

KLAUS: Sig mig doktor, hvor længe har du haft disse hallucinationer? ... Det var ellers en smuk tale du holdt der!

Klaus trænger ham op i en krog og trækker sin kniv.

VLADIMIR: Nej! Stop! Jeg beder dig! Jeg har en søn!

Klaus stopper op, spytter for fødderne af ham og går over i et hjørne.

SOFIA: Er han også her?!

VLADIMIR: Det her ikke et sted for børn.

SOFIA: Så du er ikke sammen med ham?

VLADIMIR: ... Skulle jeg måske have gjort som dig? Opbevaret ungen på et beskidt depot? ... Folk som dig burde ikke få børn!

Scene 12

Lyset går, og da det tændes i gang står Sofia med et barn. Hr. Mors stok høres.

SOFIA: Jeg vil bare gerne være lidt alene med ham. Bare lidt endnu.

Hr. MORS: Der er gået 5 måneder. Du kan ikke beholde ham for evigt.

SOFIA: Hvorfor ikke? Han er jo min...

Hr. MORS: Du har et arbejde som du skal passe, Sofia. Du kan ikke tage dig af ham. Men der findes andre der kan. Så, giv ham til mig nu.

SOFIA: Nej. Jeg er ligeglad, han er min.

Hr. MORS: Nu skal du ikke være selvisk. Giv ham til mig, nu.

SOFIA: Nej.

Hr. MORS: Jeg har fundet en god familie til ham. En familie der kan gøre ham lykkelig. Vil du virkelig tage det fra ham?

SOFIA: Hvem?

MORS: Kom med mig.

Han tager hende ved hånden og sammen går de gennem elevatorvæggen.

Scene 13

Vladimir står og venter utålmodigt. Hr. Mors og Sofia kommer ind på scenen.

Hr. MORS: Sofia, det her er dr. Cole.

VLADIMIR: En.. En fornøjelse at møde dem.

SOFIA: Er du læge?

VLADIMIR: Ja. Ja det er jeg.

SOFIA: Og du vil tage dig af ham?

VLADIMIR: Hr. Mors, har du tid et øjeblik?

Vladimir og Hr. Mors bevæger sig væk fra Sofias hørevidde.

VLADIMIR: Den er jo stadig levende!

Hr. MORS: Gør det nogen forskel?

VLADIMIR: Det kan jeg ikke gå med til!

Hr. MORS: Valget er dit. Jeg kondolerer... Sofia, vi går.

VLADIMIR: ... Vent! Jeg... Jeg skal nok tage mig af ham.

Sofia snøfter, og giver barnet til Vladimir. Hr. Mors ligger en støttende hånd på Sofias skuldre.

Hr. MORS: Det er bedst sådan. Så vil jeg overlade resten til dem.

Scene 14

Enkelte patronhylster begynder at falde ned. Nadia kommer ind.

NADIA: Klaus! Hvor er du?

KLAUS: Jeg er lige her.

Hun hører ham ikke.

NADIA: Jeg ville ønske du var her.

Et skud lyder og Nadia falder om. Klaus når at gribe hende.

Patronhylstrernes fald begynder at danne en styrtregn over Klaus.

Der begynder at lyde skud og eksplosioner alle vegne. Pludselig dukker der tre maskeklædte mænd op. De angriber Klaus. Først er han forvirret, og passiv, men så snart han skifter over i kamp, slår han dem ihjel en for en. Den sidste terrorist når at tvinge Klaus kniv mod ham selv.

Lyset slukkes pludseligt og da det tændes igen er terroristen væk, og det går op for Klaus at det er hans egen hånd der har prøvet at dolke ham. Han sætter kniven tilbage i skeden, og ser så sin datter stå foran sig. Hun går hen til ham mens hendes hænder danner en kuppel. Det er ikke en ildflue, men patronhylstre hun holder. Hun hælder dem ud over ham, tager fat om hans hoved og skriger.

Scene 15

KLAUS: Skattepige, hvor er du?

SOFIA: Giv mig ham tilbage! Giv mig min søn tilbage!

VLADIMIR: Det var det eneste rigtige at gøre! Jeg gjorde det for mit barn! Jeg gjorde det for mit barn!

Magnus står i midten af elevatoren, som den eneste raske i et galehus på 10 m². Vladimir går hen til ham og lytter til hans hjerte med sit stetoskop. Klaus står pludselig ved siden af Magnus og har en vagts stenansigt. Han fjerner låget fra en kasse, som indeholder en balje med vand.

MAGNUS: Okay Magnus. Tag det roligt. Hvad end der sker nu, forgår kun oppe i dit hoved.

Klaus tvinger hans hoved under vandet. Hr. Mors kommer ind på scenen sammen med Boris og Rolf.

BORIS: For fanden! Hvad er det i vil vide?!

HR. MORS: Jeres rigtige navne ville være en snart.

BORIS: I har jo set vores ID!

HR. MORS: Ja det har vi, og de så næsten ægte ud ... Jeg ville ønske at du var lidt mere samarbejdsvillig.

Hr. Mors knipser med fingrene og Klaus presser igen Magnus hoved under vand. Først gør han modstand, men lige så stille bliver hans krop mere og mere livløs.

ROLF: Magnus! Han hedder Magnus McBride. Så red ham dog!

Magnus bliver trukket op igen. Han er bevidstløs.

HR. MORS: Magnus McBride. En fornøjelse at møde Dem. Doktor, liv ham op.

Scene 16

Vladimir sætter en hjertestarter på Magnus og støder ham tilbage til livet. Han vågner og ser at han er tilbage til virkeligheden.

KLAUS: Vanvid. Vanvid er lige så farligt som fjendens kugler. Hvis ikke farligere. Dengang ved fronten der fandt mine kammerater og jeg på en effektiv måde at bekæmpe vanviddet på. Kunne du tænke dig at høre hvordan? Jojo. Prøv nu at hør. Det man gjorde, det var at man tog en terrorist. Gerne en af de helt unge. Så tog man ham, satte ham på en stol og bandt ham. Når han så har pisset i bukserne. Og kaldt på sin moar. Så er det at teapien begynder. Du tager din kniv og ligger et snit fra mundvig, og så langt mod øret som du kan komme. Selvfølgelig i begge sider. Bagefter så tager du op imellem læben og tandkødet, og laver et lige så fint snit her. Når man så har gjort det. Så tager du fat med begge hænder, OG SÅ HIVER DU TIL! Og så, så har man det så meget bedre.

ROBOTSTEMME: Vi vil bede om din opmærksomhed. Den terrormistænkte Magnus McBride, er blevet set på etage 101. Han er af middelhøjde, ikældt sort hue, arbejder-jakke, arbejder-støvler, arbejder-bukser. Han er bevæbnet og farlig. Har de set manden så kontakt omgående alarmcentralen for nærmere information.

Klaus prøver at angribe Magnus, men han når at trække sin pistol.

MAGNUS: Tilbage! Over i hjørnet! Vend dig om! Kast din kniv herover! Også jer! Jeg burde dræbe jer alle tre! Det er det i fortjener!

Scene 17

Hr. Mors kommer tilbage på scenen. Magnus bliver lammet af skræk ved lyden af hans stemme. Klaus går hen til ham, og tager stille pistolen fra ham. Boris og Rolf bliver ført ind.

HR. MORS: Hvor er jeres hovedkvarter?

BORIS: Vi ved ikke hvad du snakker om.

Hr. Mors knipser, og Klaus nakkeskyder Boris.

MAGNUS: Boris!

Hr. Mors ser afventende på Magnus, og knipser igen. Klaus hiver Rolf frem, og modtager en saks af Hr. Mors.

HR. MORS: Jeg ville så nødtigt gøre din lillebror fortræd. Men ret etisk har jeg så noget valg?

MAGNUS: Nej, det kan du ikke.

HR. MORS: Hvis jeg kan redde flere tusinder af mennesker, ved at ofre en enkel dreng, skal jeg så ikke gøre det? Men jeres lille familie behøver ikke at ende sådan, hvis bare du fortæller mig hvad jeg vil høre. Så. Hvor er jeres hovedkvarter.

MAGNUS: ...

HR. MORS: Rolf, spørg din bror om han elsker dig.

ROLF: Magnus, hvad gør vi?

HR. MORS: Gentag efter mig: Magnus, elsker du mig?

ROLF: Magnus, elsker du mig?

Klaus tager en saks frem og fører den til Rolfs finger.

HR. MORS: Næste spørgsmål lille ven... Magnus: Hvor er hovedkvarteret?

ROLF: Magnus, hvor er hovedkvarteret!?

MAGNUS: Jeg beder dig.. Han har ikke noget med det her at gøre..

MAGNUS: ...

Klaus klipper, og Rolf skriger.

MAGNUS: NEJ! Lad ham være! Lad ham være!

Klaus samler den afklippede finger op, går hen til Magnus, giver ham pistolen tilbage og putter fingeren ind i munden på ham.

HR. MORS: Vi kommer til at gøre det her ni gange mere, og efter det, så må vi blive kreative.

ROLF: Magnus, få det til at stoppe!

Scene 18

SOFIA: Katastrofen på 101. Det var dig!

MAGNUS: Hold kæft!

SOFIA: Min datter er på den etage! Hvad har du gjort?!

MAGNUS: Jeg har bragt revolutionen til Zeta!

VLADIMIR: Du har plantet en bombe, har du ikke?

MAGNUS: En? Jeg har været her i en måned. Nævn en etage.

KLAUS: Og du vil være her når de springer.

VLADIMIR: De er sprunget. Selvfølgelig. Det er hallucinogen gas!

SOFIA: Har du også plantet bomber på børnedepotet?! Du er et monster!

MAGNUS: Er i klar over hvad overskuddet fra den her mine går til? Våben! Våben som bliver brugt imod arbejderne! I er alle en del af en maskine, der knuser alt på sin vej! I har blod på hænderne! Det er jer der er monstre! Og jeg er her for at stoppe jer!

VLADIMIR: Men til hvilken pris?

MAGNUS: Pris? Man kan ikke sætte en pris på den endelige sejr.

VLADIMIR: Jeg var engang ligesom dig. Ung, idealistisk, naiv. Troede at jeg kunne ændre verden. Jeg var også med i revolutionen. Jeg var faktisk med til at starte den...

MAGNUS: Vladimir? Så det er her du gemmer dig!

VLADIMIR: Min søn blev syg. Hører du mig. Jeg havde ikke noget valg.

MAGNUS: Man har altid et valg. Og du ... du valgte at fortælle ALT! FOLK ER DØDE PGA. DIG!

VLADIMIR: Man ofrer ikke sin familie.

SOFIA: Det var dig, der adopterede ham... Min søn. Hvor er han?!

VLADIMIR: Jeg gjorde det for mit barn. Enhver far ville have gjort det samme.

SOFIA: Hvor er han?!

VLADIMIR: MIN søn havde brug for det hjerte. Jeg kunne give mit barn en fremtid! Hvad kunne du give dit? Du kan jo ikke tage dig af et barn. Rent etisk, var det det eneste rigtige at gøre.

SOFIA: Har du dræbt ham?

VLADIMIR: Jeg gjorde det for at ...

SOFIA: HAR DU DRÆBT HAM?

Sofia trænger ham op i en krog, og ligger sine hænder om hans hals. Han prøver at skubbe hende væk, men hendes hænder laver et jerngreb. Han går i knæ og gisper efter vejret. Hans kamp går over i krampe, og han begynder at vende det hvide ud af øjnene. Til sidst ligger han stille.

MAGNUS: Sofia. Stop nu.

Hun slipper sit tag, og bakker væk fra liget imens hun ser på sine hænder. Klaus udnytter at Magnus er uopmærksom og springer frem. Men Magnus når at rette pistolen mod ham.

MAGNUS: Tilbage. Op af Muren.

Klaus stiller sig op af muren ved siden af nødbremsen. Da han rækker hænderne i vejret griber han fat i den og løsner den. Bremserne slipper og elevatoren falder ned. Under faldet kaster Klaus sig over Magnus, imens Sofia griber fat i

nødbremsen så elevatoren stopper. Klaus ligger ovenpå Magnus, men det lykkes Magnus at affyrer sit våben.

3. Akt – Fortabt.

Scene 19

Klaus stopper kampen og falder bagom. Han er skudt i siden. Sofia løber hen til Vladimir.

SOFIA: Han er død. Jeg har dræbt ham.

MAGNUS: Det var hvad han fortjente!

SOFIA: Han havde en søn.

Magnus svarer ikke, men falder sammen i et hjørne. Vladimirs telefon ringer. Sofia tager den.

OVERLÆGE: Situationen på 101 er akut! Vi har brug for ekstra bemanning omgående! Vent, hvad er det du gør? Nej! Nej!

SOFIA: Hvad gør vi nu?

KLAUS: Der er intet vi kan gøre. Vi er fortabte.

SOFIA: Min datter er derude hun har brug for mig!

KLAUS: I det mindste dør i samtidig. Jeg misunder dig.

Scene 20

Sofia som barn kommer frem. Nadia kommer løbende hen imod hende.

NADIA: Skynd dig Sofia! Gem dig!

Sofia kryber sammen i et hjørne. BORIS og IGOR kommer ind, og MAGNUS rejser sig. IGOR tager fat om moren.

BORIS: Kom så drenge vi har et arbejde vi skal gøre. En kone. Ifølge listen har han også en datter. Find hende.

NADIA: Slip mig!

MAGNUS: Måske er hun i skole...

BORIS: Jeg sagde; find hende!

IGOR: Kom frem, kom frem hvor end du er.. Ellers kommer det til at gøre ondt på din moar..

SOFIA: Mor!

NADIA: NEJ!!

BORIS: Der er hun! Tag hende!

Igor kaster Nadia ned på gulvet, og løsner sit bælte.

BORIS: Vi har ikke tid til det der!

MAGNUS: Kig væk.

BORIS skubber IGOR væk og skyder Nadia.

BORIS: Kom så, vi har tre huse mere. Knægt: Gør det færdigt.

MAGNUS tvinger Sofia i knæ og sigter pistolen mod hendes hoved. Hun kigger ham i øjnene, imens han står og kæmper en indre kamp. Så vender han pistolen væk fra hende og skyder. Han sætter en finger op til sin mund, og løber væk.

Scene 21

SOFIA: De kom midt om natten...

KLAUS: Jeg var der ikke til at beskytte dem...

SOFIA: Han lovede at han ville komme hjem... Han lovede...

KLAUS: Jeg kom hjem til et tomt og ødelagt hus.

SOFIA: Alt fra dengang er så sløret.

KLAUS: Jeg husker knap nok deres stemmer.

SOFIA: Jeg sad engang på hans skuldre imens han fortalte mig om ildfluerne. Om hvordan hver enkelt glød ...

KLAUS og SOFIA: ... var en bedre verden.

Klaus og Sofia ser overrasket på hinanden. Elevatordøren går op som med et trylleord.

ROBOTSTEMME Etage 101. Børnedepotet.

MAGNUS: Rør jer ikke!

Magnus står halvt i døren, men får øje på Rolf. Han går langsomt hen imod ham.

MAGNUS: Du er ikke virkelig!

Magnus flygter ud af døren. Rolf følger efter ham.

Scene 22

SOFIA: Jeg må finde min datter!

Sofia løber hen til døren, men pludselig står Hr. Mors i vejen for hende.

HR. MORS: Din datter har det bedst uden dig. Bliv du bare her.

SOFIA: Du er ikke virkelig! Du er kun inde i mit hoved!

HR. MORS: Dit hoved er din virkelighed. Forstår du. Der er et bånd imellem os, Sofia, et bånd som ingen kræft i denne verden er stærk nok til at bryde.

Klaus rejser sig og tager fat i Hr. Mors skulder, og vender ham om så de står ansigt til ansigt. Han tager om hans hoved med begge hænder og knækker nakken på ham. Klaus falder sammen igen og er grædefærdig.

KLAUS: Gå! Du skal finde din datter imens du kan. Det er det eneste der betyder noget.

SOFIA: Jamen...

KLAUS: GÅ!

Sofia forlader elevatoren.

Scene 23

Klaus falder grædefærdig sammen i elevatoren. Han får øje på nødbremsen, rejser sig og kæmper sig over til den. Han tager fat i håndtaget, men før han hiver i det tager han en dyb indånding.

Sofia som barn dukker op med en ildflue i sine hænder. Hun går stille hen imod ham, og de mødes i en omfavnelse. Lyset slukkes og man hører elevatoren falde ned i afgrunden og knuses.